

ORAVECZ TIBOR

Rím nélkül, Eszternek

Bakonyi néma falevelek figyelik
Nyárillatú szobrok születését
Szeretet-keretbe faragott álmaid
Fényjátékát, s tűri a büszke tölgy
Csonk-varázsló kezéd eleven csodáit.
Dalaid a magyar büszkeséget
Hirdetik csipke-sóhajtással az álmok
Csillagvilág-élet-kopjafáin.

Démon

Várván Őt, éjjel démon jött hozzám
Haján tüzet vetett a hold ezüstje
Szeme ragyogott, vonaglott a párnán
Gomolygott szüntelen kínnal kéje
Ajkát számhoz tette lángolt végleg

Hosszú törével hálót szőtt ágyékán
Aléltan hevert teste mozdulatlan
Smaragd hullt szeméből kusza fénysugár
Bolondos bódító barna jégmadár.

Hajnalban száműzött vadként állt űrt
És itt hagyva kincsének egy darabját
Eloszlott fohászokodva a ködben

Napfény mardos hosszú mókás játék
Hallgatom magam a Kék rapszodiát

Fájt most fáj az elkésett ébredés